

Wyrok z dnia 26 maja 1999 r.

II UKN 662/98

Mianowany pracownik samorządowy, któremu przez okres 6 miesięcy wypłacano wynagrodzenie po rozwiązaniu stosunku pracy, nie ma prawa do zasiłku chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy powstała w okresie wypłacania tego wynagrodzenia, lecz po upływie miesiąca (lub trzech miesięcy w zależności od rodzaju choroby) od ustania stosunku pracy.

Przewodniczący: SSN Roman Kuczyński, Sędziowie: SN Maria Tyszel, SA Krystyna Bednarczyk (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 26 maja 1999 r. na rozprawie sprawy z wniosku Zbigniewa P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w Ł. o zasiłek chorobowy, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 lipca 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Decyzją z dnia 18 listopada 1997 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w Ł. stwierdził brak prawa wnioskodawcy Zbigniewa P. do zasiłku chorobowego za okres od 30 lipca 1997 r. do 17 listopada 1997 r. i nadal, wobec powstania niezdolności do pracy po upływie miesiąca od ustania zatrudnienia.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca zarzucił, że niezdolność do pracy powstała w okresie pobierania wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, który to okres jest równoznaczny z zatrudnieniem.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 1998 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi oddalił odwołanie. Sąd ustalił, że wnioskodawca był pracownikiem Urzędu Miasta w Ł. od 10 lipca 1989 r. do 31 stycznia 1997 r., a rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z przyczyn określonych w art.10 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 21 poz. 124 ze zm.). W

okresie od 1 lutego do 31 lipca 1997 r. pobierał wynagrodzenie na podstawie art.10 ust.3 tej ustawy. Niezdolność do pracy powstała po upływie miesiąca od ustania stosunku pracy, zatem wnioskodawca nie zachował prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30 poz.143 ze zm.).

Apelacja wnioskodawcy od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 7 lipca 1998 r.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Wojewódzkiego, że okres, za który pracownikowi samorządowemu przysługuje wynagrodzenie po upływie okresu wypowiedzenia, nie jest okresem zatrudnienia. Sąd powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1992 r. I PZP 36/92 (OSN 1992 nr 10, poz. 182), w której zaprezentowano stanowisko, że uznanie takiego okresu za okres zatrudnienia uzależnione jest od spełnienia warunków do nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych. Przepis art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ogranicza prawo osoby pobierającej zasiłek dla bezrobotnych nawet w sytuacji powstania niezdolności do pracy w okresie wskazanym w art. 6 ust. 1. Tym bardziej dotyczy to sytuacji, gdy niezdolność do pracy powstała po tym okresie. Prawo do zasiłku chorobowego powstaje tylko w sytuacjach ściśle określonych i nie może być rozszerzane na inne przypadki.

Od tego wyroku wniósł kasację wnioskodawca i wskazał następujące podstawy kasacyjne: 1) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. polegającą na uznaniu, że do okresu pracy wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych nie zalicza się okresu, za który pracownik otrzymał wynagrodzenia na podstawie art. 10 ust.3 ustawy z dnia 23 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 21 poz.124 ze zm.), 2) naruszenie prawa procesowego – art. 385 KPC przez nieuzasadnione oddalenie apelacji.

W uzasadnieniu kasacji wskazano, że bezsporny jest fakt, iż niezdolność do pracy wnioskodawcy nie powstała w okresie zatrudnienia, ani też w okresie, o którym mowa w art.6 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Niezdolność do pracy powstała w ostatnim dniu sześciomiesięcznego okresu, w którym wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie. Sąd Apelacyjny niewłaściwie zinterpretował przepis art. 6 ust. 1 pkt 2

powołanej ustawy, gdyż należało oprzeć się na uchwale Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1992 r. i uznać okres pobierania wynagrodzenia za okres zatrudnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest nieuzasadniona. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 143 ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje pracownikowi, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie zatrudnienia. Warunkiem przyznania zasiłku chorobowego z mocy tego przepisu jest powstanie niezdolności do pracy w okresie od nawiązania stosunku pracy do jego ustania. Przepis art. 6 ust. 1 uprawnia do zasiłku chorobowego osoby, których niezdolność do pracy powstała po ustaniu zatrudnienia w ciągu trzech miesięcy lub w ciągu jednego miesiąca w zależności od rodzaju choroby.

Wnioskodawca stwierdza w kasacji, że jego niezdolność do pracy nie powstała w żadnym z tych okresów. Przyznając, że nie spełnia warunków określonych w tych przepisach, wnioskodawca nie wskazuje przepisu, na podstawie którego świadczenie powinno być przyznane. Powołuje się jedynie na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1992 r. I PZP 36/92.

W uchwale tej Sąd Najwyższy stwierdził, że okres, w czasie którego mianowany pracownik samorządowy otrzymuje wynagrodzenie na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 23 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 21, poz. 124 ze zm.), podlega zaliczeniu do okresów zatrudnienia w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, jeżeli pracownik ten spełnia warunki do nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych. Uchwała ta nie ma żadnego odniesienia do świadczeń pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa. Dotyczy ona jednego z warunków, od których uzależnione jest prawo i wysokość świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego. Przedmiotem rozważań była kwestia, czy okres pobierania wynagrodzenia przez mianowanego pracownika samorządowego, po rozwiązaniu z nim stosunku pracy, może być traktowany jako okres czasowego pozostawania bez pracy z powodu niemożności jej otrzymania, który to okres uwzględniany jest przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalno-rentowych i ich wysokości.

Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie uzależnia prawa do zasiłku chorobowego od posiadania

określonego okresu zatrudnienia. Warunkiem przyznania tego prawa jest powstanie niezdolności do pracy w okresie zatrudnienia lub w określonym czasie po ustaniu zatrudnienia. Wnioskodawca nie przeczy, że warunku tego nie spełnia.

Sąd Apelacyjny uznał, że żądanie wnioskodawcy pozbawione jest podstawy prawnej, a wnioskodawca w kasacji takiej podstawy nie wskazał. Bezzasadny zatem okazał się zarzut naruszenia prawa materialnego, jak i zarzut naruszenia prawa procesowego.

Z tych przyczyn kasacja jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 393¹² KPC.

=====